

Kirsten Birgit Schiøtz Kretz Hørsholms juletale

Taler

Kirsten Birgit Schiøtz Kretz
Hørsholm
Seniorkorrespondent (fiktiv
karakter af Frederik Cilius)

Dato

21. december 2022

Jeg glæder mig i denne tid, så falder julesneen hvid, så ved jeg elregningen kommer og tømmer mine lommer. Sådan ved jeg, at mange af jer sidder og tænker netop i disse dage.

Enderne er i den grad svære at få til at mødes.

Udover at juletiden i selv er bekostelig, endnu mere i disse inflatoriske tider, fordi Ukraine har vist sig at være en af verdens største producenter af snart sagt alt fra renter til bededage, med alt hvad der skal indkøbes af mad, pawpatrols, juletræer og ikke mindst smør, så venter det nye år også med nye regninger og ny regering.

Det er usikre tider, sådan har deisen lydt i årevis, men nu lader det faktisk til at passe.

Jeg har som den septuagenarianer, jeg blev i år, selvsagt oplevet kriser før; en af de tidligste i min erindring, Cuba-krisen, der kastede sine nervepirrende tentakler ud over hele jordkloden og klemte til, så snart sagt al fornuft forsvandt, jeg er opvokset i den efterfølgende kolde krigs skygge, jeg levede i 80'ernes smalhals, 90'ernes kulturelle vakuum, 00'ernes religionsideologiske slagmark og lånekrise, 10'ernes identitetspolitiske kølhalinger og slutteligt en international forkølelsepandemi.

I år er der så kommet krig på det europæiske kontinent, og det er jo uhyggeligt, når vi nu lige de seneste 20 år havde vænnet os til at krig var noget, vi førte i en ørken langt væk, og til ingen verdens nytte, så har vi oven i hatten også fået både inflation og energikrise, der truer selve forsyningsikkerhedensamt alvorligt

truer vores økonomi, fordi vi herhjemme har valgt at satse på kun at lave strøm, når det blæser, og det er det åbenbart holdt op med, så nu skal vi have nogle flere vindmøller, der kan fange den vind, der ikke er der.

Kriser er altså ikke noget nyt, kan jeg ikke overraskende konkludere, det ved enhver, der er i stand til at tænke selv, og her skal jeg beklage, hvis Trine Bramsen ser med, du må tage mig på ordet.

Kriser er selvsagt ikke et nyt fænomen, alligevel mærker jeg blandt jer, mine landsmænd, en tydelig opfattelse af, at denne nutidskrise er væsensforskellig fra de andre, jeg før remsede op.

En fornemmelse af, at i sit fundament er samfundet dårligere udrustet til at vejre denne storm, end de mange andre storme samfundet har vejret, og det får usikkerheden til at slå rod.

Hvad er så dette noget og måske også nogen, for at bruge et moderne politisk udtryk, der har fået vores samfundsfundament til at slå revner?

Ja, hvis jeg havde været en offentligt ansat myndighedsperson havde jeg nok nedsat en kommission til at svare derpå, men da jeg ikke har fri adgang til andre menneskers penge, og også gerne vil hjem inden juleaften næste år, og i øvrigt i det forgangne år har læst flere kommissionsrapporter end noget menneske burde i et helt liv, vover jeg her et bud:

Der skelnes ikke længere mellem hvad der er ret, og hvad der er rimeligt.

Det lyder måske banalt og selvfølgelig skorter historien heller ikke på eksempler, hvor ringeagt for rimeligheden har tabt til retten i samfundets store sten-saks-papir-maskineri, men på det seneste er min opfattelse, at det er blevet mere reglen end undtagelsen, med det til følge at anstændigheden står tilbage som den store taber.

Det er en sygdom, der har slået rod, som giften arsenik, der tages uden de store bivirkninger for en stund indtil den når dødelig dosis, eller en ubehandlet type 2-diabetes, om I vil, der nu udmønter sig i, at samfundets to ben natten over er blevet sorte og ude af stand til at bære noget som helst.

Hvornår retten påbegyndte sit accellerando og efterlod rimeligheden forpustet tilbage i feltet, er svært præcis at slå fast; Dongsalget, skattevæsnets atrofi, reformerne af skolevæsnet, sundhedsvæsnet og politikervæsnet, er gode, men i sig selv utilstrækkelige bud.

Som med arsenikken er det nok summen af kardemommen, der er prisen på grisen, kan man sige, så også Danmarksdemokraterne bindestreg Inger Støjberg er med.

Problemet er i sin kerne, at ingen, der kræver sin ret, vil indrømme, at den ret ikke også er rimelig, selvom det modsatte tydeligvis er tilfældet og åbenlyst for enhver.

Derfor påbegyndes herefter en leg, en leg, der ikke er ulig kejserens manglende beklædning i det berømte eventyr, men hvor drengen er overflødig, fordi hele kongeriget står tilbage med uforstående miner og udbryder:

”Hvad snakker idioten om?”

“Der er sgu da ingen kåbe!”

I gentagelsen af dette scenarie forsvinder tilliden.

Tilliden til autoriteters rimelighed og anstændighed.

Sådan er det i minksagen, hvor et helt erhverv, et godt nok usympatisk udskældt erhverv, fra den ene dag til den anden blev likvideret beviseligt uden lovhjælp, en proces foranlediget af et gennem årenestadigt mere og mere politiseret og trynet embedsværk, løbet over ende af politiske indpiskere, udført af et gennem årene mere og mere egenrådigt socialdemokrati, ja, sygdomssymptomerne kan vi botanisere hårdt og længe i, men efterdønningerne er en samfundsregning så stor, at den kunne have betalt for hænder så varme og så mange, at alle i offentlige institutioner fra vuggestuealderen og opefter, efter deres møde med det offentlige ville blive indlagt på rigshospitalets brandsårsafdeling.

Når man søger at få forvaltningsforløbet undersøgt, så forsvinder mobiltelefoner og interne communiqués hurtigere end når det blinker blå

gennem vinduerne i en narkobule.

Er det så den lovgivende forsamlings ret at ignorere at placere et ansvar hos hende, der bestemte.

Utvivlsomt er det det, men er det rimeligt?

Det er i dette land, for den almindelige borger i hvert fald, ikke muligt at påråbe sig straffritagelse grundet uvidenhed for loven, men det er altså gennem politisk tæft, og ja, nu siger jeg det, modarbejdelse af efterforskningen, lykkedes landets øverste embedsmand.

Det er ret, men er det rimeligt?

For at gøre ondt værre kaldes det så også et værdigt punktum.

Og det er sikkert et punktum, men værdigt er det fandme ikke.

Det ville svare til at kalde kørestols – Preben fra DR-dokumentaren, hvor en hjemløs person følger eutanasiapatienten Preben blive aflivet i et nedslidt institutionskontor af en belgisk mand i sutskoefter hele dagen at være blevet kastet rundt i en airbus som en sæk kartofler, af Brussels Airlines bagagepersonale, for en værdig død.

Det er en fornærmelse mod selve livet og ens intelligens i øvrigt, det er hvad, det er.

Det samme gør sig gældende i årets to store efterretningskandaler:

FE-sagen og SamSam-sagen.

Hvad er ret og hvad er rimeligt?

Er det ret, at anholde landets spionchef ude i lufthavnen med et kilo matadormix under armen, efter i en længere periode at have placeret mikrofoner i hans soveværelse, i hans families hjem, i det soveværelse, hvor Lars Findsen åbenbart kan pisse med stiv pik, alt sammen fordi han har røbet en “statshemmelig” til en journalist.

En statshemmelighed, som alle med et dagbladet Information-abonnement, har vidst siden Edvard Snowden sagde det for 15 år siden, i øvrigt, nemlig den ”ikke-statshemmelighed”, at Danmark har et kablesamarbejde med den amerikanske efterretningstjeneste NSA, der faciliterer amerikansk spionage mod vores allierede i Europa og den danske befolkning, i øvrigt.

Er det ret?

Ja, den krænkelse af privatlivet, den kan ske for os alle sammen med en dommerkendelse, som en juridisk ekspert skuldertrækkende forklarede på TV2.

Men er det rimeligt?

Nej, det viser sagens værdige punktum jo også, hvor Lars Findsens anklagere indledningsvis krævede 12 års fængsel som straf for røbelse af Statshemmelighederne – jeg håber fandme i øvrigt, vi har nogle rigtige statshemmeligheder i landet – er sagen nu blevet en domsmandssag, den kan ikke give mere end 4 år.

Det er den juridiske udgave af at gå til markedet med en ko, og komme hjem med tre bøtter.

At han så yderligere skulle sluge den ydmygelse, det er, at få sit seksualliv blotlagt i sikkerhedsbriefinger i Folketinget.

Det siger mere om Folketingets moralske habitus at ingen har gjort indvendinger mod Lars Findsens sexlivs relevans end at Lars Findsens får sine nosser trådt under foden af en stilet.

Jeg er ingen moralist, jeg har selv med stor fornøjelse dyrket det, jeg kalder sex på grænsen, det Søren Pind ville kalde depraveret, fordi hans eget seksualrepertoire sikkert begrænser sig til en huha-udløsning og så et kys på panden efterfulgt af et glas vand og et stykke knækbrød med ost indtaget i underbukser hen over en køkkenvask.

Jeg skammer mig ikke, og jeg bliver grundet min erfaring derfor heller ikke overrasket, når magtfulde mænd vil en tur under urinslæden.

For mig var det eneste, der kom ud af den soveværelsesaflytning, det betryggende i, at også landets spionchef, synes Trine Bramsen er dum som en dør, så kan han da ikke være helt væk fra vinduet.

Er det ret, at BabySamSam, efter at have risikeret livet som undercoveragent for den danske stat i Melleløsten, bliver efterladt, indledningsvis i et spansk fængsel, senere hjemtaget til et dansk, mens mænd i trenchcoats ind gennem tremmerne rækker pengefyldte manilakuverter som kompensation for mandens tabte liv:

Den danske stat siger uofficielt tak, ryk tilbage til nul og modtag 10.000 kroner.

Det er indlysende ret, for han sidder jo i fængsel, men er det rimeligt?

Er det ret, når ganske almindelige danskere formanes, med energikrisen for øje, at holde for og spare på el og varme, på vej ud af deres hjem og ud i et telt på en campingpladsgrundet energiregninger, de ikke kan betale, alt imens energiselskaberne præsenterer det ene rekordoverskud efter det andet.

Vi taler om danske børn og unge, der bor i telt!

Er det ret?

Er det rimeligt?

Intet under at de unge bliver syge i hovedet og tager i Fields med en riffel.

Der er i det mindste varmt.

Godt nok alt for varmt, men det er så en anden sag.

Er det ret, når landets skattemyndigheder søger input til omkalfatring af udbytteskattereglerne, det største gabende hul i statskassen Danmark som nation nogensinde har set, og som kunne have betalt minkkompensationen fem gange, hos de selv samme banker, der i første omgang gjorde til deres forretning at lænse os?

Ja, det er det.

Men er det rimeligt?

Er det ret, når Lars Løkke får valgt 15 politiske analfabeter i Folketinget, for dernæst at skride til udlandet og gøre sine hoser grønne til det næste offentlige hverv, der skal finansiere de rådne frugter af hans investeringer?

Ja, det er det.

Men er det rimeligt?

Er det ret, når Jakob Ellemann vinder sit forhandlingsmandat på ikke at stole på Mette Frederiksen, for så derefter at bruge det selvsamme forhandlingsmandat til at gøre hende til hans chef?

Ja, det er det.

Men er det rimeligt?

Og nu vi er ved det stykke politiske danmarkshistorie trademark, der er SVM-regeringen, deres ulidelige selvtilfredse smil og retoriske cirkelonani om hvor ansvarsfulde, og nødvendige de selv er.

Er det så grundlæggende rimeligt at kalde det ansvarsfuldt, tager man regeringsgrundlaget til troende, at lægge alle løsningerne over på en kommission, der i regeringsperioden, må man forstå, som en Deus Ex Machina, kommer ned fra himlen og løser inflationen uden at skabe mere inflation, løser beskæftigelsesproblemerne, løser integrationen, løser klimakrisen.

Stod der på sidste side, at Olsenbanden hen over midten – realpolitikens og nødvendighedens triptykon – Frederiksen, Jensen og Rasmussen personligt ville gennemsøge alle huler efter en kommission i en lampe, der kunne opfylde alle deres regeringsønsker, ja, så ville jeg ikke blive overrasket.

Hvad mon Arne mener om rimeligheden i, at den professionelle skrivebordstomat, der indledningsvis turnerede land og rige rundt med hans furede fjæs og gjorde det så slidt at alle skreg på, at give det en tidlig

tilbagetrækning.

Hende, der er på fornavn med alle, tog denne mands navn – selve hans identitet – og gjorde det synonym med en politik.

Denne Arne, hvad mon han siger til rimeligheden i, at hans eget navn nu har fået et lille asterisk ved siden af det.

Et lille plus.

Hvad mon han siger til rimeligheden i, når han slår op i regeringsgrundlaget, og ser at det lille plus ved siden af hans navn reelt i realpolitikken betyder, at man frarøver borgere, der burde have seniorpension, tre års understøttelse, og derefter 4.000 kr. om måneden.

Tror I, han synes, at det er rimeligt?

Det er måske nok ret.

Men rimeligt?

Jeg kunne blive ved.

Jeg kunne blive ved i en uendelighed:

Troels Lund Poulsen, der ikke kunne holde på Thornings personlige oplysninger, er nu økonomiminister, Thomas Danielsen, kvotekongereturkommissionsmodtager, er blevet transportminister, tvangsdigitalisering, inklusion i skolerne, borger, der ikke kan blive lånegodkendt, fordi de skylder en 10'er til det offentlige, som de ikke kan få lov til at betale, CO2-kvoter til landbruget, grundvandets forpestning.

Jeg.

Kunne.

Blive.

Ved.

Hvis jeg orkede.

Men det skal jo også blive jul engang.

I hvert fald for os, der har råd.

Men jeg har en gave til dig.

Min gave til dig er ganske gratis.

Den koster intet.

Det er en forsikring.

En forsikring om, at den gave, I pakker op hver dag, givet af dem, der bestemmer, når I åbner for fjernsynet, radioen eller de sociale medier, det er en ret forklædt som rimelighed – og det er en hadegave.

Den gør nemlig én desillusioneret, den gør en bitter, og værst af alt, så piller den ved ens indre kompas.

Når man gang på gang på gang får ret præsenteret som åbenlys rimelighed, så kan man miste troen på, at man selv grundlæggende ved hvad rimelighed er; og her kommer min forsikring:

Det gør du!

Og jeg er lige her til at bakke dig op.

Med kærlige hilsner, fra store mig til lille dig:

Ønsket om en rimelig glædelig jul.

Kilde

Transskription af video fra YouTube

Kildetype

Transskription

Tags

Debattale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/kirsten-birgit-schioetz-kretz-hoersholms-juletale-2022>